

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΣΤΙΣ ΚΑΛΠΕΣ ΑΠΟΧΗ

Εκλογές και πάλι. Ενα μήνα μετά τις προηγούμενες. Με διαφορετική διάταξη των κοινοβουλευτικών πολιτικών δυνάμεων, με διαφορετική προπαγάνδα, με το ίδιο όμως ουσιαστικό περιεχόμενο. Μόνο που αυτό το περιεχόμενο μένει καλά κρυμμένο πίσω από την αστραφτερή βιτρίνα, κάτω από τα ιλουστρασιόν προγράμματα, πίσω από την ομίχλη των συνημάτων, των απατηλών υποσχέσεων, των ψεύτικων διλημμάτων.

Μετά το εκλογικό αποτέλεσμα της 6ης Μάη, στο οποίο εκφράστηκε η οργή και το μπαϊλντισμα από δυο χρόνια βάρβαρης πολιτικής, όλοι έγιναν από... ολίγον έως πολύ «αντιμνημονιακοί». Μέχρι και ο Βενιζέλος με τον Σαμαρά, οι πρωτεργάτες της συγκυβέρνησης Παπαδήμου, οι πολιτικοί που όχι μόνο υπέγραψαν το Μνημόνιο-2, αλλά δεσμεύτηκαν και με εξουτελιστικές επιστολές προς τους ιμπεριαλιστές πάτρωνες, ότι θα το εφαρμόσουν απαρέγκλιτα, απ' όποια θέση κι αν βρεθούν μετεκλογικά.

Έχουμε, όμως, και τους σταθερά και διαχρονικά «αντιμνημονιακούς». Κάποιοι απ' αυτούς, μάλιστα, δηλώνουν έτοιμοι να κυβερνήσουν, αφού βρέθηκαν ξαφνικά στη δεύτερη θέση και φιλοδοξούν ν' αυξήσουν τα ποσοστά τους, αφού «τους πάει το ρεύμα». Αχαλίνωτοι, σταθερά δίγλωσσοι, με το ένα χέρι μοιράζουν ψεύτικες ελπίδες στους εργαζόμενους και τους νέους και με το άλλο δίνουν διαβεβαιώσεις στη ντόπια κεφαλαιοκρατία και το διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο, ότι δεν πρόκειται να θίξουν τα συμφέροντά τους, ότι δεν πρόκειται να διασαλεύσουν την καπιταλιστική τάξη πραγμάτων.

Σ' αυτό το τοπίο της ψευτιάς και της απάτης, πρέπει να προσπαθήσουμε ν' ανακαλύψουμε την αλήθεια. Όχι μόνο γ' αυτά που επιδιώκουν όσοι ζητούν την ψήφο μας, αλλά κυρίως για το δικό μας ταξικό συμφέρον.

Εργαλείο το χρέος

Όταν ψηφίστηκε το Μνημόνιο και άρχισαν οι επιθέσεις κατά των εργαζόμενων, εμείς φωνάζαμε ότι το κρατικό χρέος είναι μόνο ένα εργαλείο. Οτι πραγματικός σκοπός τους είναι η «κινεζοποίηση» της εργαζόμενης ελληνικής κοινωνίας. Το κρατικό χρέος δεν είναι καινούργιο φαινόμενο. Υπάρχει σαν εργαλείο των καπιταλιστών από τον 18ο αιώνα και πηγαίνει χέρι-χέρι με την αντιλαϊκή φορολογία. Οι καπιταλιστές δανειζονται το κράτος με τοκογλυφικούς όρους και το κράτος ξεζουμίζει το λαό για να τους εξοφλήσει.

Το ότι το χρέος είναι ένα εργαλείο προώθησης της ανεργιακής και αντιλαϊκής πολιτικής φαινόταν καθαρά από την αρχή, αφού ακόμη και στα σκόπιμα παραποιημένα στοιχεία του Μνημονίου φαινόταν ότι τα επόμενα χρόνια το χρέος θα αυξηθεί αντί να μειωθεί.

Η επίσημη προπαγάνδα, όμως, προσπαθούσε να μας δολέψει ψιλό γαζί. Ποιος ξεχνάει πως επί ένα χρόνο μετά το Μνημόνιο υπουργοί της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ έλεγαν πως κάθε συζήτηση για «αναδιάρθρωση» του χρέους αποτελεί εθνική προδοσία; Υστερα, είπαν ότι ένα «κούρεμα» της τάξης του 21% είναι... ό,τι πρέπει, αλλά ένα μεγαλύτερο «κούρεμα» θα αποτελούσε εθνική καταστροφή. Στο τέλος, αποφασίστηκε «κούρεμα» 50%. Όμως, η συμφωνία της 26ης Οκτώβρη του 2011, που οδήγησε στη νέα δανειακή σύμβαση και στο Μνημόνιο-2, προέβλεπε νέα δάνεια ύψους 130 δισ. ευρώ. Όσο ακριβώς είναι το ύψος των παλιών δανείων που λήγουν

την περίοδο 2012-14. Όπως συνέβη και με την πρώτη δανειακή σύμβαση, που προέβλεπε δάνεια ύψους 110 δισ. ευρώ, ακριβώς όσο ήταν το ύψος των παλιών δανείων που έληγαν στη συγκεκριμένη χρονική περίοδο, το ίδιο ακριβώς προβλέπει και η νέα δανειακή σύμβαση. **Νέα δάνεια για να εξοφληθούν τα παλιά, για να εξακολουθήσει να εισπράττει απρόσκοπτα τα τοκοχρεολύσιά του το διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο, ρουφώντας τον ιδρώτα του ελληνικού λαού.**

Ποια είναι η αλήθεια; Το χρέος οι τοκογλύφοι, το διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο, το έχουν αποπληρωθεί πολλές φορές μέχρι τώρα, χάρη στα εξωφρενικά τοκοχρεολύσια που εισπράττουν κάθε χρόνο από καταβολής νεοελληνικού κράτους. Αυτοί ξέρουν ότι για να υπάρξει έξοδος από μια κρίση του καπιταλισμού δεν αρκεί μόνο το χτύπημα των μεροκάματων και των εργασιακών δικαιωμάτων. Θα χρειαστεί να καταστραφεί και κεφάλαιο. Αυτό το περιεχόμενο έχει το «κούρεμα» των κρατικών ομολόγων. Ξέρουν καλά ότι το πρόβλημα του χρέους δε θα λυθεί. Αλλωστε, λένε ότι στόχος τους είναι το 2020 το χρέος να είναι 120% του ΑΕΠ, δηλαδή πάνω απ' όσο ήταν το 2009! Και βέβαια, όταν φτάσουμε στο 2020, θα είναι πολύ μεγαλύτερο. Λύση στο πρόβλημα του χρέους δε θα υπάρξει, όμως όλ' αυτά τα χρόνια, με πρόσχημα το χρέος, θα συνεχίζεται και θα παγιώνεται η «κινεζοποίηση» του εργαζόμενου ελληνικού λαού.

Όλες οι μερίδες του κεφάλαιου είναι ενωμένες σαν μια γροθιά όταν επιδιώκουν το «κούρεμα» των εργατικών δικαιωμάτων. Γιατί ρίχνοντας τους μισθούς και τα μεροκάματα, εφαρμόζοντας το νόμο της ζούγκλας στις εργασιακές σχέσεις, τινάζουν στα ύψη το βαθμό εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης. Όχι μόνο διαχειρίζονται καλύτερα την κρίση του καπιταλισμού, όταν η αγορά στενεύει, αλλά και προετοιμάζουν τους όρους για ακόμα μεγαλύτερα κέρδη, όταν η κρίση κάνει τον κύκλο της κι αρχίσει μια σχετική αναζωογόνηση.

Παράλληλα, με τη δημοσιονομική πολιτική, μέσω της οποίας «στραγγίζουν» τα λαϊκά εισοδήματα, εξασφαλίζουν την πληρωμή των τοκοχρεολυσίων, τα οποία εξακολουθούν να είναι υπέρογκα και μετά το «κούρεμα». Επειδή, όμως, δεν είναι καθόλου σίγουροι ότι το κράτος θα συγκεντρώνει κάθε χρόνο όσα προϋπολογίζει από τη φορολογία, έβαλαν ενέχυρο ολόκληρη την κρατική περιουσία. Οποιο «φιλέτο» παρουσιάζει ενδιαφέρον για το κεφάλαιο θα ξεπουλιέται, για να ξεπληρώνονται τόκοι και χρεολύσια. Μιλάμε για πλιτάσικο που όμοιό του μόνο επί ναζιστικής κατοχής γνώρισε ο τόπος.

Να γιατί το χρέος δεν είναι παρά ένα εργαλείο απομύζησης του ελληνικού λαού μέσω της σκληρής δημοσιονομικής πολιτικής (έμμεσοι φόροι και συνεχή χαράτσια), για την αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης («κινεζοποίηση») και για το άρπασμα της κρατικής περιουσίας.

Πολιτική απάτη

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ επί δυο χρόνια πλάσαρε συνεχώς το ίδιο παραμύθι: «έσωζε» τη χώρα. Από το προεκλογικό «λεφτά υπάρχουν» πήγαμε στο Μνημόνιο και από το Μνημόνιο που θα «τελειώνει» το 2013 πήγαμε στο 2015, στο 2020 και... έχει ο θεός. Ήταν μια κυβέρνηση αποφασισμένη να βάλει τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία στο «γύψο» για απροσδιόριστο χρονικό διάστημα. Να δημιουργήσει τους όρους για την ολοκλήρωση και παγίωση της «κινεζοποίη-

σης». Δηλαδή, για τη διαμόρφωση ενός εργασιακού μεσαίωνα, με υψηλή ανεργία, με μεροκάματα επιπέδου Κίνας, με απόλυτη αυθαιρεσία των καπιταλιστών, με καθαρά εργατοπατερικό συνδικαλισμό.

Η ΝΔ ευχόταν να παραμείνει όσο γίνεται περισσότερο το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, για να πάρει όλα τα μέτρα που σχεδιάζονται και να έχει μετά η ΝΔ μόνο τη διαχείριση της κατάστασης, όταν θα κέρδιζε τις εκλογές. Το τι θα έλεγε στον ελληνικό λαό το ξέρουμε καλά, γιατί το έχουμε ακούσει και άλλες φορές: «Παραλάβαμε μια κατάσταση που δεν διαμορφώθηκε από μας», «η χώρα δεσμεύεται από συμφωνίες και πρέπει να τηρήσει την υπογραφή της», «κάντε υπομονή μέχρι να ανορθώσουμε την οικονομία» κ.λπ. Γι' αυτό ο δήθεν αντιμνημονιακός Σαμαράς φρόντιζε να στηρίζει συνεχώς την κυβέρνηση Παπανδρέου, πότε ψηφίζοντας αντιλαϊκά νομοθετήματα, πότε διευκολύνοντας τα συνεχή κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα της κυβέρνησης και πότε αποδοκιμάζοντας τις κινητοποιήσεις εργαζόμενων και καλώντας την κυβέρνηση να εφαρμόσει μέτρα καταστολής. Όμως τα πράγματα δεν ήρθαν όπως τα σχεδίαζε ο Σαμαράς. Μετά την κατάρρευση της κυβέρνησης Παπανδρέου, η ΝΔ αναγκάστηκε να μπει στη συγκυβέρνηση που αποφάσισαν οι ιμπεριαλιστές της Ευρωζώνης, οπότε ξεμασκαρεύτηκε πριν την ώρα της, πριν αναλάβει μόνη της την εξουσία. Γι' αυτό και πλήρωσε βαρύτατο τίμημα στις εκλογές της 6ης Μάη και τώρα ο Σαμαράς προσπαθεί να μαζέψει τα συντρίμια της δεξιάς «πολυκατοικίας», φοβούμενος μη χάσει και την πρώτη θέση.

Από την άλλη, η καθεστωτική Αριστερά, με κραυγές και συνθήματα, επί δυο χρόνια προσπαθούσε να κρύψει τις δικές της ευθύνες. Δεν ήταν αυτή που τόσα χρόνια στήριζε το ΠΑΣΟΚ, μιλώντας για το «άθροισμα των δημοκρατικών δυνάμεων»; Δεν είναι αυτή που συγκυβέρνησε και με τη ΝΔ και με το ΠΑΣΟΚ το 1990-91 για να μην υπάρξει «ακυβερνησία»; Ταυτόχρονα **λειτουργούσε σαν κοινωνικό αμορτισέρ για λογαριασμό του συστήματος**, με «θετικές προτάσεις» για έξοδο από την κρίση και προπαντός με πολιτικές προτάσεις που συνοψίζονταν στο αίτημα για διεξαγωγή εκλογών, λες και οι εκλογές θα εξαφανίσουν την καπιταλιστική κρίση και τη διαχείρισή της προς όφελος του κεφάλαιου. Εκείνο που ήθελε η καθεστωτική Αριστερά ήταν να εκμεταλλευτεί τη συγκυρία για ν' αυξήσει τις ψήφους της και ν' αναβαθμίσει το ρόλο της στο αστικό πολιτικό παιχνίδι.

Ποια είναι η επίσημη γραμμή του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ; Οτι μέσα στο πλαίσιο του ελληνικού καπιταλισμού, μέσα στην ΕΕ και στο ευρώ, δηλαδή στο πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, μπορούν ως διά μαγείας να λυθούν όλα τα προβλήματα του εργαζόμενου λαού. Να είναι ευχαριστημένοι αφεντικά και εργάτες! Να υπάρξει ένας καπιταλισμός... με ανθρώπινο πρόσωπο. Λες και ο καπιταλισμός είναι κάποιο ηθικό πρόταγμα και όχι ένα σύστημα που στηρίζεται στην εκμετάλλευση της μισθωτής εργασίας. Λες και ο χαρακτήρας της ΕΕ καθορίζεται από τις κυβερνήσεις και τις ηγετικές προσωπικότητες και όχι από τη λειτουργία του χρηματιστικού κεφάλαιου και τις ανάγκες διαχείρισης της κρίσης.

Η ηγεσία του Περισού, από την άλλη, εμφανιζόταν και εξακολουθεί να εμφανίζεται στα λόγια επαναστατική, αντικαπιταλιστική, αντι-ΕΕ. Στην πράξη, όμως, έχει αναθέσει στον εαυτό της το ρόλο του «πρεζέμπορου» του συστήματος. Η «πρέζα» του Περισού είναι η συκοφάντηση του σοσιαλισμού, η παρουσίαση ως σοσιαλισμού ενός «εξανθρωπισμένου» καπιταλισμού, που τον βαφτίζει «λαϊκή» οικονομία. Και σε επίπεδο τακτικής η **πλήρης υποταγή στην αστική νομιμότητα και στα όρια του συστήματος**. Κάθε φορά που κάποιο κομμάτι του λαού ξεπερνά αυτά τα όρια και συγκρούεται με τις δυνάμεις καταστολής, ο Περισός ανακαλύπτει «προβοκάτσια» και «προβοκάτορες». Μαντρώνει

τον κόσμο σε πορείες-λιτανεία και υπόσχεται πως μόνο άμα αλλάξουν οι κοινοβουλευτικοί συσχετισμοί θα δει ο λαός άσπρη μέρα. Το κοινοβούλιο είναι ο ναός από τον οποίο θα προκύψει η «επανάσταση» του Περισού (γι' αυτό και στις 20 Οκτώβρη του 2011 αποφάσισε να το περιφρουρήσει από τον «εχθρό λαό»). Μια επανάσταση που δε θα έρθει ποτέ, γιατί επανάσταση σημαίνει αγώνας για την πολιτική εξουσία, σημαίνει ανελέητη σύγκρουση με τις δυνάμεις του συστήματος, σημαίνει τσάκισμα του αστικού κρατικού μηχανισμού.

Κοινωνικό αμορτισέρ

Σαν κοινωνικό αμορτισέρ λειτουργεί χρόνια τώρα και η αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Την τελευταία διετία έχουν γίνει περισσότερες 24ωρες και 48ωρες απεργίες από κάθε άλλη φορά. Έχουμε χάσει τον αριθμό. Και ποιο το αποτέλεσμα; Κανένα. Γιατί; Γιατί αυτές οι κινητοποιήσεις **έχουν χαρακτήρα διαμαρτυρίας και όχι χαρακτήρα διεκδίκησης-ανατροπής-νίκης**. Είναι σχεδιασμένες έτσι που **να οδηγούν στην ήττα και μετά στην απογοήτευση**.

Όσες φορές και να κάνουμε τη διαδρομή Πεδίο Αρεως – Σύνταγμα, φωνάζοντας, σφυρίζοντας, σείοντας σημαίες και σημαϊάκια, το σύστημα δεν πρόκειται να κάνει πίσω. Οι Πασόκοι ήξεραν πως είναι τελειωμένοι. Εκείνο που είχαν κατά νου δεν ήταν να κερδίσουν τις εκλογές, αλλά να κάνουν όλη τη βρομοδουλειά και να παραδώσουν τη σκυτάλη στους επόμενους. Την παρέδωσαν στη συγκυβέρνηση Παπαδήμου, η οποία συνέχισε και ολοκλήρωσε την ίδια βρομοδουλειά, με πιο διευρυμένη σύνθεση, και προκήρυξε εκλογές.

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία χρησιμοποιούσε και χρησιμοποιεί αυτές τις σκόρπιες, ασυντόνιστες και χωρίς καμιά προοπτική 24ωρες και 48ωρες απεργίες σαν βαλβίδα εκτόωσης της οργής των εργαζόμενων και εξασφάλισης της κοινωνικής ειρήνης. Ταυτόχρονα, βέβαια, προσπαθεί να σώσει και τα συνδικαλιστικά «μαγαζιά» που τόσα προνόμια αποφέρουν στους διαχειριστές τους. Αυτή η πορεία, όμως, σκορπά απογοήτευση, απαισιοδοξία, ηττοπάθεια. Πέραν την ιδέα ότι οι κυβερνήσεις δεν καταλαβαίνουν τίποτα, ότι τίποτα δεν μπορεί να βγει από τους αγώνες, ότι μόνο η ψήφος μπορεί να δώσει λύση, έστω κι αν οδηγεί στο «μικρότερο κακό». Όπως για παράδειγμα, τη σημερινή περίοδο, στο «όχι άλλα μέτρα», λες κι αυτά που έχουν παρθεί και εφαρμόζονται δεν έχουν βυθίσει τους εργαζόμενους στην εξαθλίωση. **Λες και θα είμαστε μια χαρά αν δεν παρθούν νέα μέτρα!**

Τα ίδια αποτελέσματα έχουν και τα διάφορα «διαταξικά» κινήματα, όπως αυτό των «αγανακτισμένων». Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι βγήκαν στις πλατείες, έβρισαν, μούντζωσαν, σφύριξαν κι ύστερα ξανακλείστηκαν απογοητευμένοι στα σπίτια τους. Γιατί; Γιατί αυτά τα κινήματα χειραγωγήθηκαν είτε από τα αστικά ΜΜΕ, είτε από μεταμφιεσμένους εκπροσώπους πολιτικών δυνάμεων που εμφανίστηκαν σαν «ακομμάτιστοι». Αντί να πάει ο κόσμος ένα βήμα μπροστά, πήγε πολλά βήματα πίσω. Ένας αχταρμάς αιτημάτων θόλωσε τον ορίζοντα αντί να τον ξεκαθαρίσει. Διάφοροι σαλτιμπάγκοι του συστήματος, που εμφανιζόνταν σαν ριζοσπαστικοί οικονομολόγοι, σέρβιραν τη σαβούρα τους στον κόσμο, προτείνοντας λύσεις μαγικές μέσα στο πλαίσιο του συστήματος. Λύσεις που αφορούν τη διαχείριση του χρέους, αντιμετωπίζοντας την κρίση σαν κρίση χρέους και όχι ως κρίση του καπιταλιστικού συστήματος. Έτσι, αντί για τη σύγκρουση με το σύστημα, που θα μπορούσε να ανακόψει –έστω και προσωρινά– την άγρια επίθεση, επιλέχθηκε η ειρηνική διαμαρτυρία και η υποβολή «θετικών αιτημάτων». Για μια ακόμη φορά αποδείχτηκε ότι **δεν αρκεί να διαμαρτυρησαι ειρηνικά, αλλά πρέπει να αντιστέκεσαι ανατρεπτικά και να έχεις πρόγραμμα ανατρεπτικό**.

Νέα πολιτικά δεδομένα

Εγιναν και οι εκλογές και έφεραν νέα πολιτικά δεδομένα. Συντρίφτηκε το ΠΑΣΟΚ, γνώρισε οδυνηρή ήττα η ΝΔ, έμεινε στο ποσοστό του ο Περισσός, εκτινάχτηκε στη δεύτερη θέση ο ΣΥΡΙΖΑ, έφτασε το 10% ο Καμμένος, το απόλυτο τίποτα, διασώθηκε με 6% ο Κουβέλης και πήραν ένα εκπληκτικό –και ντροπιαστικό συνάμα– 7% οι συμμορίτες νεοναζί.

Μετά από ένα δεκαήμερο σόου διερευνητικών εντολών και συσκέψεων υπό τον Παπούλια, κατέληξαν ότι δεν μπορούν να φτιάξουν βιώσιμη κυβέρνηση και αποφάσισαν νέες εκλογές. Αυτό το δεκαήμερο, όμως, ήταν αποκαλυπτικό. Εγιναν τόσες «προσαρμογές» όσες δεν είχαν γίνει το προηγούμενο διάστημα. ΝΔ και ΠΑΣΟΚ δηλώνουν ότι «πήραν το μήνυμα του λαού» και θέλουν να «επαναδιαπραγματευθούν» το Μνημόνιο! Και ο ΣΥΡΙΖΑ από την «καταγγελία» έφτασε στην «επανεξέταση» του Μνημόνιου, όπως διαβεβαίωσε με επιστολή του προέδρου του προς τους Βαν Ρομπάι, Μπαρόζο, Σουλτς, Γιούνκερ και Ντράγκι, δηλαδή προς τα θεσμικά όργανα της ΕΕ, της Ευρωζώνης και της ΕΚΤ.

Η διγλωσσία αποτελεί το χαρακτηριστικότερο γνώρισμα αυτού του κόμματος της πολιτικής απάτης, που θέλει να γίνει ΠΑΣΟΚ στη θέση του ΠΑΣΟΚ. Από τη μια μιλούν για «ακύρωση» του Μνημόνιου και από την άλλη για «επανεξέταση». Από τη μια υπόσχονται κατάργηση των αντεργατικών και αντιλαϊκών νόμων και από την άλλη μιλούν για νέες θυσίες, που θα έχουν όμως αντίκρισμα (πόσες φορές δεν το έχουμε ακούσει αυτό, πρόσφατα και παλιότερα, από τα κόμματα που κυβέρνησαν τη χώρα;). Από τη μια εκστρατεύουν (φραστικά) κατά των τραπεζιτών και από την άλλη δηλώνουν ότι σκοπός τους δεν είναι η εθνικοποίηση των τραπεζών, αλλά ο δημόσιος έλεγχος, η εξυγίανση και το πούλημά τους στους ιδιώτες καπιταλιστές, ενδεχομένως και με «κίνητρα»! Από τη μια ορκίζονται υπέρ των συμφερόντων των εργαζόμενων και από την άλλη κάνουν σπονδές στην «υγιή επιχειρηματικότητα» και στους «ξένους επενδυτές», στους οποίους υπόσχονται ένα «σταθερό επενδυτικό περιβάλλον».

Όταν τώρα, σε προεκλογική περίοδο, το μόνο που λένε είναι «δεν θα κάνουμε μονομερείς ενέργειες, αλλά θα προσπαθήσουμε να πείσουμε τους ευρωπαίους εταίρους μας» και «δε θα παρθούν νέα μέτρα», **μπορούμε να φανταστούμε τι θα κάνουν έτσι και βρεθούν στην κυβέρνηση.** Μήπως δεν είναι αρκετά τα μέχρι τώρα μέτρα για να πορευτεί ο ελληνικός καπιταλισμός; Δεν έχουν μετατρέψει τις εργασιακές σχέσεις σε ζούγκλα; Δεν έχουν εξευτελίσει τα μεροκάματα, τους μισθούς και τις συντάξεις; Δεν έχουν φορτώσει τους εργαζόμενους με κάθε είδους χαράτσια; Δεν έχουν ολοκληρώσει στα βασικά της σημεία την «κινεζοποίηση»;

Καμιά διέξοδος μέσα στον καπιταλισμό

Αν αποδεικνύουν κάτι οι εξελίξεις των τελευταίων χρόνων είναι πως **μέσα στον καπιταλισμό δεν υπάρχει διέξοδος για την εργατική τάξη και όλους τους εργαζόμενους.**

Η κρίση δεν είναι κρίση χρέους, αλλά κρίση του συστήματος, κρίση του καπιταλισμού. Αυτό προσπαθούν να κρύψουν με την προπαγάνδα, σε παγκόσμιο επίπεδο, οι καπιταλιστές και τα τσιράκια τους. Και τι δεν έχουν πει από το 2008 που ξέσπασε η κρίση: ότι έφταιγαν τα golden boys, οι κυβερνήσεις που δεν ασκούσαν έλεγχο ή κάποια λαμόγια. Το μόνο που δεν έφταιγε, σύμφωνα με την προπαγάνδα, είναι το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα, που δεν μπορεί να υπάρξει και να λειτουργήσει χωρίς περιοδικές καταστροφικές κρίσεις, τα βάρη των οποίων φορτώνονται στους εργαζόμενους.

Όσο κι αν ακούγεται παράξενο, κινητήριος μοχλός της κρίσης είναι η υπερσυσσώρευση κερδών. Κερδών που βγαίνουν από την κλοπή της απλήρωτης εργασίας των εργατών,

μετατρέπονται σε κεφάλαιο και αναζητούν χώρους επικερδούς τοποθέτησης, που θα αποδώσουν όχι ένα μέσο ποσοστό κέρδους, αλλά το μέγιστο κέρδος. Όμως, οι τεράστιες παραγωγικές δυνατότητες του καπιταλισμού σκοντάφτουν στη στενή καταναλωτική δυνατότητα των εργαζόμενων του πλανήτη, που αποτελούν τη βασική καταναλωτική δύναμη. Έτσι, τα κεφάλαια που συσσωρεύονται και δεν μπορούν να επενδυθούν παραγωγικά στρέφονται ολοένα και περισσότερο σε παρασιτικές δραστηριότητες της χρηματοπιστωτικής σφαίρας, αναζητώντας εκεί το μέγιστο κέρδος. Έτσι, δημιουργείται η μια «φούσκα» μετά την άλλη, χάνεται κάθε έλεγχος, κορυφώνεται η αναρχία σε όλες τις οικονομικές σφαίρες του καπιταλισμού, παραγωγικές και μη, και φτάνουμε στην κρίση. Τέτοιες κρίσεις γνωρίσαμε πολλές στα μεταπολεμικά χρόνια. Κάποια στιγμή το σύστημα θα έφτανε σε μια κρίση σαν τη σημερινή, που αγκαλιάζει το σύνολο της οικονομίας και απλώνεται σε όλο τον πλανήτη, αφού η κορύφωση της διεθνοποίησης του κεφάλαιου τις τελευταίες δεκαετίες, αυτό που ονόμασαν «παγκοσμιοποίηση», έχει κάνει την κάθε εθνική καπιταλιστική οικονομία ένα κρίκο στην αλυσίδα του παγκόσμιου καπιταλισμού.

Για μια ακόμη φορά ο καπιταλισμός αποδεικνύει ότι είναι ένα σύστημα ιστορικά τελειωμένο. Ένα σύστημα εχθρικό προς τους εργαζόμενους. Ένα σύστημα εχθρικό ακόμα και για τον αέρα που αναπνέουμε. Οι εργάτες είναι οι παραγωγοί του κοινωνικού πλούτου. Από τη δική τους εργασία δημιουργούνται τα πάντα. Οι καπιταλιστές σαν παράσιτα απομυζούν το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος αυτού του πλούτου. Σε περιόδους κρίσης, το μέγεθος της εκμετάλλευσης, το μέγεθος της αδικίας φαίνονται πιο καθαρά.

Καθώς οι συνέπειες της κρίσης σφίγγουν σαν θηλιά γύρω από το λαιμό μας, **πρέπει να ξαναπροβάλλουμε το μεγάλο ιστορικό πρόταγμα, την απολύτρωση από την καπιταλιστική σκλαβιά.** Να πάψουμε να αισθανόμαστε σαν καταδικασμένοι σε μια αιώνια μοίρα. Να συνειδητοποιήσουμε τη δύναμή μας. **Να διακηρύξουμε τη θέλησή μας να εξαφανίσουμε από προσώπου γης το σύστημα της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, την κοινωνική αδικία, τη βαρβαρότητα. Κανένα μέλλον για μας και για τις ερχόμενες γενιές δεν υπάρχει στον καπιταλισμό.** Το μέλλον μας θα το χτίσουμε μόνοι μας. Κανένας δεν πρόκειται να μας το χαρίσει.

Η προλεταριακή επανάσταση παραμένει πάντοτε το μεγάλο ζητούμενο της εποχής μας. Μόνο αυτή μπορεί να σαρώσει τον παλιό κόσμο και πάνω στα συντρίμια του να χτίσει ένα νέο κόσμο, της δουλειάς, της αλληλεγγύης, της αδελφότητας, έναν κόσμο που τα αγαθά θ' ανήκουν σ' αυτούς που τα παράγουν, έναν κόσμο κομμουνιστικό.

Αν οι εκλογές μπορούσαν ν' αλλάξουν τον κόσμο, θα ήταν παράνομες

Όμως, αυτό που κυριαρχεί σήμερα είναι το κάλεσμα της κάλπης-Κίρκης. Οι εργαζόμενοι και οι νέοι ένα και μόνο καθήκον έχουν, σύμφωνα μ' αυτό το κάλεσμα. Να σκεφτούν καλά, να σταθμίσουν όλους τους παράγοντες (έτσι όπως παρουσιάζονται μέσα από τα διάφορα ψευδοδιλήμματα) και να πάνε να ρίξουν ένα χαρτάκι στην κάλπη. Στο τέλος θα γίνει η «σούμα» και θα μας πουν και πάλι ότι «ο λαός έστειλε το μήνυμα». Λες και οι ψηφοφόροι συνεννοούνται πριν ψηφίσουν και μοιράζονται: «εμείς θα ψηφίσουμε αυτούς, εσείς να ψηφίσετε τους άλλους». Δίνουν στην έννοια του λαού-ψηφοφόρου μια μεταφυσική διάσταση. Και το κάνουν για να μας πείσουν ότι ο δικός μας ρόλος τελείωσε στην κάλπη και πως μετά θ' αναλάβουν αυτοί, οι μόνοι αρμόδιοι, να ερμηνεύσουν το «μήνυμα της κάλπης», να παζαρέψουν μεταξύ τους, να σχηματίσουν κυβέρνηση και αντιπολίτευση και όλα να συνε-

χιστούν όπως πριν. Με την έγκριση του λαού αυτή τη φορά!

Η αλήθεια, όμως, είναι πως όποιο κι αν είναι το αποτέλεσμα της κάλπης, η κατάσταση δεν πρόκειται ν' αλλάξει. Γιατί η κατάσταση καθορίζεται από τις ανάγκες του συστήματος και όχι από την απατηλή προπαγάνδα των κομματικών επιτελείων. **Όποια κι αν είναι η κυβέρνηση, «κεντροδεξιά», «κεντροαριστερή», «αριστερή», «οικουμενική», όποιο όνομα κι αν της δώσουν, η πολιτική είναι δεδομένη. Είναι η πολιτική της «κινεζοποίησης» και της σκληρής δημοσιονομικής λιτότητας.** Αντε να χαλαρώσουν λίγο, ν' απλώσουν τη δημοσιονομική πολιτική καναδυό χρόνια παραπέρα. Όμως, τα μεροκάματα θα εξακολουθούν να είναι εξευτελιστικά, οι καπιταλιστές θα κάνουν ό,τι θέλουν, τα ήδη υπάρχοντα χαράτσια θα συνεχιστούν. Αλλιώς δεν βγαίνει ο λογαριασμός.

Μετά τις εκλογές θα δούμε ακόμη περισσότερες κωλοτούμπες. Γιατί όταν δε θέλεις να θίξεις τον καπιταλισμό, όταν θέλεις να διατηρήσεις την ένταξη στον ιμπεριαλιστικό οργανισμό που λέγεται ΕΕ και Ευρωζώνη, τα περιθώρια τα βάζουν οι «αριθμοί». Και οι αριθμοί είναι καθορισμένοι.

Θα επιβεβαιωθεί για μια ακόμη φορά το παλιό ρητό, πως αν οι εκλογές μπορούσαν ν' αλλάξουν τον κόσμο, θα ήταν παράνομες. **Γιατί αυτό που χρειαζόμαστε δεν είναι αλλαγή κυβέρνησης, αλλά αλλαγή συστήματος.**

Στις δεδομένες συνθήκες, **δεν πρόκειται να υπάρξει ούτε καν βελτίωση της κατάστασης των εργαζόμενων.** Γιατί βρισκόμαστε σε βαθιά κρίση (6,2% έπεσε το ΑΕΠ το πρώτο τρίμηνο του 2012). Ήδη, ακόμα και οι κήρυκες της «αριστερής κυβέρνησης» δηλώνουν ότι οι εργαζόμενοι θα μπορούν να ελπίζουν σε κάποια βελτίωση, όταν υπάρχει ανάκαμψη. Δηλαδή, θα πρέπει να περιμένουμε να κάνει η κρίση ολόκληρο τον καταστροφικό της κύκλο, για να μας πετάξουν κάποια ψίχουλα, τα οποία θα μας τα ξαναπάρουν πίσω όταν ξεσπάσει η επόμενη κρίση.

Οι εκλογές δεν πρόκειται ν' αλλάξουν τίποτα, εκτός από τους διαχειριστές της βαρβαρότητας. Καλούμαστε να διαλέξουμε το δήμιό μας. Η ψήφος μας δεν έχει καμιά αξία. Αξία έχει μόνο γι' αυτούς που την εισπράττουν για να την εξαργυρώσουν στη συνέχεια στο χρηματιστήριο της εξουσίας.

Εμείς καλούμε σε αποχή από τις κάλπες. Για να στείλουμε μήνυμα ότι δεν επιλέγουμε διαχειριστή της βαρβαρότητας. **Οτι δεν συμβιβάζομαστε με τη βαρβαρότητα. Οτι απορρίπτουμε το σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.**

Επιτακτικό καθήκον η πολιτική οργάνωση της εργατικής τάξης

Και βέβαια η αποχή δεν θα μας δώσει τη λύση. Όπως δεν τη δίνει και η συμμετοχή και η επιλογή διαχειριστή του συστήματος. **Η αποχή είναι απλά ένα μήνυμα. Αν δεν υπάρξει συνέχεια, τότε κι αυτό το μήνυμα θα χαθεί.**

Πολλοί μιλούν γι' αγώνες. Και βέβαια πρέπει να υπάρξουν αγώνες, αλλιώς ο αντίπαλος θ' αποθρασυνθεί ακόμη περισσότερο. Τι αγώνες, όμως; Σαν αυτούς που γνωρίσαμε μέχρι τώρα; Είτε σκόρπιες 24ωρες και 48ωρες απεργίες, είτε ειρηνικές μούντζες στις πλατείες, είτε παθητικές απεργίες που δεν «πονάνε» ούτε τον καπιταλιστή ούτε το σύστημα; Τα αποτελέσματα αυτών των μορφών αγώνων τα έχουμε δει.

Από την άλλη, κάποιες εκρήξεις μπορεί να σταματήσουν την άγρια επέλαση των δυνάμεων του κεφάλαιου, δεν μπορούν, όμως, να μας πάνε παραπέρα. Όπως δεν πήγαν τους εργαζόμενους της Αργεντινής. Εξεγέρθηκαν, γκρέμισαν πέντε κυβερνήσεις διαδοχικά, για να πληρώνει σήμερα η Αργεντινή κανονικά τα χρέη στο διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο. Την εξέγερση του λαού εκμεταλλεύτηκε η αναγεννημένη σοσιαλδημοκρατία, που έκτοτε κυβερνά αδιατάρακτα τη χώρα.

Χρειαζόμαστε αγώνες ανατρεπτικούς, εξεγερτικούς, που θα βάλουν φρένο στην επέλαση του κεφάλαιου και θ' ανοί-

ξουν το δρόμο για να διεκδικήσουμε και να κατακτήσουμε την απελευθέρωση από την καπιταλιστική σκλαβιά. Τέτοιους αγώνες δεν μπορούν να δώσουν σκόρπια μπουλούκια, που μπορεί να τα διαχειριστεί στη συνέχεια και να τα εγκλωβίσει η αστική πολιτική με τα πολλά παρακλάδια (πολιτικά και συνδικαλιστικά) που διαθέτει, όπως γίνεται και τώρα με τις εκλογές και τις ψεύτικες ελπίδες που καλλιεργούνται. Τέτοιους αγώνες μπορεί να δώσει μόνο μια τάξη που έχει γνώση, έχει οργάνωση, έχει σχέδιο. Που ξέρει τι ζητά, γιατί το ζητά και πώς να το διεκδικήσει και να το κατακτήσει.

Για να δώσεις αγώνες ουσιαστικούς, πρέπει να έχεις πρόγραμμα και τακτική. Πρόγραμμα όχι μόνο για το πώς οραματίζεσαι την αυριανή, μη εκμεταλλευτική κοινωνία, αλλά και για άμεσες διεκδικήσεις μέσα στον καπιταλισμό. Για να ενώνεται η εργατική τάξη γύρω από ταξικές διεκδικήσεις και όχι από «διεκδικήσεις» που βάζουν οι αστικές πολιτικές δυνάμεις. **Έχει τεράστια σημασία η συσπείρωση γύρω από ένα ταξικό πολιτικό πρόγραμμα.** Κι ακόμη, πρέπει να έχεις τακτική, που υπολογίζει το συσχετισμό των ταξικών δυνάμεων και σχεδιάζει τον αγώνα. Για να πάψει ο ταξικός αγώνας να έχει το χαρακτήρα είτε εκτονωτικών 24ωρων απεργιών, είτε «τυφλών» εκρήξεων χωρίς συνέχεια.

Ας βάλει κάθε εργάτης, κάθε εργαζόμενος, το χέρι στην καρδιά και ας απαντήσει: υπάρχει στην κάλπη αυτή η προοπτική; Υπάρχει η προοπτική ενός ταξικά οργανωμένου κινήματος, με πρόγραμμα που να εκφράζει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, πρόγραμμα συνολικής ρήξης με τον καπιταλισμό και την αστική εξουσία; **Όχι, δεν υπάρχει.**

Γι' αυτό και το μεγάλο καθήκον των ημερών είναι η πολιτική οργάνωση της εργατικής τάξης. Όχι πια κάτω από ξένες σημαίες. Όχι άλλη πολιτική ουράς στην πουλημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Όχι ψηφοφόροι του αστικού πολιτικού συστήματος, που ψηφίζουν πότε το ένα και πότε το άλλο κόμμα. Εργάτες οργανωμένοι πολιτικά στο δικό τους φορέα, σε ρήξη με όλο το αστικό πολιτικό σύστημα, ικανοί να αγωνίζονται για τα άμεσα και καθημερινά, ικανοί να αναθερμάνουν το όραμα της κοινωνικής απελευθέρωσης και να το κάνουν πράξη. Αλλιώς, θα μοιάζουμε με σύγχρονους Σίσυφους. Θα κυλάμε το βράχο στην ανηφόρα και θα τον βλέπουμε να ξανακατρακυλά στην αφετηρία.

Παράλληλα με τους αγώνες του σήμερα, μέσα σ' αυτούς τους αγώνες, στην πρώτη γραμμή τους, πρέπει ν' αρχίσουμε να χτίζουμε αυτή τη νέα συλλογικότητα, την πολιτική οργάνωση της εργατικής τάξης, με το πρόγραμμά της.

Κάθε καθυστέρηση σ' αυτό το καθήκον βοηθάει το αστικό σύστημα εξουσίας ν' ανασυνταχθεί, να αναδιατάξει το πολιτικό του προσωπικό, να κερδίσει χρόνο, να μας γονατίσει, να παγιώσει την «κινεζοποίηση» και να καταγάγει έτσι ιστορικών διαστάσεων νίκη πάνω στην εργατική τάξη, που θα βαρύνει γενιές και γενιές. Κι ύστερα, όταν το σύστημα μπει σε φάση σχετικής ανάκαμψης να εξασφαλίσει τη διαιώνισή του με κάποια ψίχουλα που θα μας πετάξει.

Μάης 2012

**ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ**

www.eksegersi.gr